

Formanden: Folketingsmanden for Vejle Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

N. C. Jensen: Jeg skal kun gøre den korte Bemærkning, at der var ikke Tale om, at det private Initiativ vilde have benyttet eller lagt Beslag paa Statsbanernes Vogne. Det maa det ærede Medlem fra Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Hauge) vide, thi man havde ordnet sig paa anden Maade og havde Skibe liggende i Vejle Havn til at optage den hele Produktion. Man havde private Jernbanevogne og Lokomotiver, der var privat Ejendom. Alt dette var godkendt af Staten, og paa den Maade vilde man ikke have lagt Beslag paa en eneste Statsbanevogn og endda have været i Stand til at levere et meget betydeligt Kvantum Brunkul til Cementfabrikkerne.

Formanden: Folketingsmanden for Ringkøbing Amts 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Westergaard: Jeg skal endnu kun oplyse, at disse Brunkulsfabrikker, som ønskede at fabrikere og selv transportere Brunkullene med deres egne Jernbanevogne og Lokomotiver, havde, som det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen) rigtig siger, alt i Orden. De havde Kontrakter med Statsbanerne og Køreplanerne i Orden, og de havde endog 4 Skibe liggende i Vejle Havn, fragtede til at sejle Kullene videre, saa det vilde ikke i mindste Maade gribe forstyrrende ind i Tørvetransporten. Alt dette var allerede i Orden 1. Juli, men saa traadte Brændselsnævnet til og forhindrede alt dette, fordi vi agtede om kort Tid derefter at ordne hele dette Brunkulsspørgsmaal. Det er imidlertid endnu ikke ordnet saaledes, at der praktisk talt er fremkommet Brunkul. Men i den forløbne Tid vilde der kunne have været transporteret adskillige Tusinde Vognladninger Brunkul, uden at det i mindste Maade havde forstyret den øvrige Transport paa Statsbanerne. Det er Kendsgerninger, som ingen, selv ikke det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Hauge), kan rokke ved.

Klaus Berntsen: Det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen) rettede forleden Dag i det Foredrag, han holdt her i Salen, et Angreb paa de samvirkende Sogneraadforeninger. Det ærede Medlem beklagede sig over, at disse For-

eninger ikke havde villet være Købstadforeningen følgagtig i det Andragende eller den Resolution, som derfra blev indsendt til Ministeriet. Naar det ærede Medlem optraadte, som han gjorde, overfor de samvirkende Sogneraadforeninger, antager jeg, at det hidrører fra, at det ærede Medlem indtager en fremragende Plads i Ledelsen af Købstadforeningen og maaske derfor har følt sig noget stødt over, at de samvirkende Sogneraadforeninger har haft en anden Opfattelse af forskellige Forhold end den, det ærede Medlem og hans Meningsfæller i Købstadforeningen har gjort gældende. Naar de samvirkende Sogneraadforeninger, hvis Formand jeg har den Ære at være, ikke har kunnet tiltræde et Andragende til Ministeriet fra Købstadforeningen, ligger det simpelt hen i, at Interesserne for By og for Land i forskellige Forhold er uensartede. Vi har derfor ikke een for alle Kommuner fælles Forening. Vi har en Købstadforening og en fælles Sogneraadforening, og Lovgivningsmagten har anerkendt den Forskel, der er paa Bykommuner og Landkommuner, derved, at der er en særlig Forfatning for Bykommunerne og en for Landkommunerne. Og naar Sogneraadforeningerne ikke i den senere Tid har kunnet følge de Andragender, der er indgivne af Købstadforeningen til Ministeriet, kommer det af, at Grundtonen i de fleste af disse Andragender gaar ud paa, at Købstadforeningen ønsker at faa adskillige af sine Byrder ført over paa et bredere Grundlag. Den siger ikke ligefrem, at man vil have Landboerne til at hjælpe sig med at dække Udgifterne, der stadig vokser i Bykommunerne, men man gaar en anden Vej, der faktisk vil resultere i det samme.

Købstadforeningen søger nemlig stadig at formaa Regeringen til at føre en hel Del af Købstædernes Byrder over paa Statskassen. Her er de samvirkende Sogneraadforeninger den ikke følgagtig. Det forekommer os, at i det Tidsrum, vi nu lever i, er der Krav nok til Statskassen, saa at Kommunerne ikke stadig skal søge at forøge dette Krav. Der ruller, som vi alle ved, Millioner paa Millioner ud af Statskassen til mange forskellige Foranstaltninger, og det er Foranstaltninger, som vi alle her har givet vort Samtykke til. Men at man i større og større Grad skulde lette Købstædernes deres kommunale Byrder, ved at Statskassen traadte mere aktivt hjælpende til, hvad vil sige, at man fordeler disse Udgifter paa et bredere Grundlag, altsaa ogsaa paa Landkommunerne,